

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΦΩΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΧΩΝΤΗΣ.

ΒΟΥΛΗ.

Πολύ καλά κάμνουν οι κκ. Καραβᾶς και Φιλήμων χρησιμοποιοῦντες τὸν καιρὸν τῶν, ὃ μὲν εἰς διηλεκτὴ και ἀδιάλειπτον ἀνάγνωσιν ἐφημερίδων, ὃ δὲ εἰς τυπογραφικὰ διορθώσεις τοῦ βιβλίου.

Ὁ Κουμουνοῦρος μειδιᾷ χαιρεκάκως, βλέπων τὸν Τρικούπη νὰ πέρη χάπια.

Ἐπὶ ἀρχῆς ἐστὶ τῆς συνεδρείας ὁ κ. Μεσσινέζης ἐφωράθη συνομιλῶν μετὰ τοῦ κ. Κουμουνοῦρου. Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τῆς ἐπερωτήσεώς του διὰ τὴν κατάστασιν τῆς Ἑπειροθεσσαλίας, ὑποθέτομεν ὅτι θὰ ἐζήτησε τὴν γνώμην του ἀν' ἐπερὶ νάχησιν ἀπὸ τὸν Αἰῶνα ἢ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν.

Ὅταν εἶδομεν τὸν Καρδαρᾶν ἀπερπῶς πρὸς τὸν Κότταρην ἐρίζοντα, ἐνεθυμήθημεν σχετικὴν βῆσιν τοῦ ἀοιδίμου Δεληγιώργη: ἀπόσις ἦτο ἡ ἀναίδεια τοῦ ὑπουργοῦ. . . ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Καρδαρᾶς ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον.»

Τῷ κ. Σακελλαροπούλῳ ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων ὅταν ἑμιλῆ πλειοτέραν φρεσὶ τοῦ δὲ ἱστορικῶν ἐνεστῶτων.

Ὅταν βλέπωμεν ἀφ' ἐξῆς τὸν Νικολῆν, μετὰ τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν βουλὴν, βῶ αἰκώτατα νὰ θερμαίνῃ τὰ πόδια του παρὰ τὴν θερμάστραν, ἀφετέρου τὸν γερο-Καλλιφρονᾶν ζηλοτύπως νὰ στεγνῶν τὸ μαντίλι του, φοδοῦμεθα μὴ ποτε παραστῶμεν μάρτυρες σκηνῆς, ὡς ἐκείνην τῶν μασκαράδων τοῦ Μονάχου.

Ἐπὶ τῇ θέσῃ ἀποκρίσεως τοῦ κ. Μεσσινέζης ἐν τῷ θεωρείῳ τῶν διπλωματῶν ἀνεμνήσθημεν ὅτι διερχόμεθα τὰς ἀπόκρως.

Ἐπερὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ παρατήρησεν :

- Τὸ καλοκαίρι μᾶς ἔφερον ἐκεῖνος μετὰ τᾶσπρον γελέκο ;
- Δὲν εἰζεύρεις ὅτι οἱ φράγκοι πᾶνε 12 μέραις ἐμπρὸς ἀπὸ μᾶς ;

Ἐπερὶ τῆς Μεσσινέζης. Ἐρχισε μετὰ ἐν ἀθλιβεραῖς εἰδήσεσι καὶ ἐτελείωσε μετὰ ἐν ἄλλο ἀκαθῆκον ἀειπάρθενον.»

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο—παράδοξον—ὁ Καλλιγᾶς ἐκοιμάτο, χωρὶς οὐδὲ κἄν νὰ παρασπῆται εἰς τὰ τραγικὰ τοῦ βῆτορος σχήματα, οὐδ' εἰς τοὺς ἀπορόνοια τοῦ Μπέτσαρη, τοῦ Τζαβέλλα, τοῦ Ἀνδρούτσου, τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Κωλέττη, τοῦ Μιαούλη, καὶ τοῦ Κουντουριώτη, οὐδ' εἰς τὴν εὐγενῆ του Γαλλίαν, τὴν φιλελεύθερον Ἀγγλίαν, τὴν σοφὴν Γερμανίαν, τὴν χριστιανικὴν Αὐστρίαν, τὴν μεγάλην ὀρθόδοξον Ῥωσίαν, ἀφυσίσηθ ὅμως πάραυτα εἰς τοὺς γέλωτας, τοὺς ὁποίους ὁ Γεωργαντάρας ἀσβέστος ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ του ταύτῃ φράσει ἐξέσπασεν, συμπαράσφρανας σύμπασαν τὴν βουλὴν ἦτο αὐτὴ ἡ σπουδαία ἐπερώτησις, περὶ ἧς τὰ τηλεγραφικὰ πρακτωρεῖα τίς οἶδε πόσα, ἐκ προκαταβολῆς διετυμπάνισαν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐπερώτησις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἀπλοῦστατα ἀπάντησε μετὰ ὀλίγον μειδίωμα καὶ ἐν τίποτε δὲν εἰξεύρομεν.

Παρατήρηθη δὲ ὅτι ὁ κ. Μεσσινέζης μετὰ τὴν ἐπερώτησιν του ἤλλαξε θέσιν, πολὺ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, φαίνεται νὰ ἐνόησε μόνος του τὸν κατήφορον.

Μετ' ὀλίγον μακρὰ τραγελαφικὴ συζήτησις ἐγείρεται μετὰξὺ δύο ἀκαταλογίστων καὶ ἐνός ἀκατανοήτου περὶ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἱπποστασιῶν, περὶ τοῦ Μετσόβου καὶ τῶν ὑπαλλήλων, ἐν ἧς σατανικώτατα ἀναμιγνύεται τὸ 21 καὶ τὸ 54, ἀλλ' οὐδὲ γρῦ διὰ τὸ 78. Τέλος τίθησι πέρας ἐν καὶ μόνος τοῦ κ. Κουμουνοῦρου μαγικὸν ἀμὴ σπεύδετε» ἱπαλλάττον μᾶς τῆς περαιτέρω ἀηδίας.

Νάτος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ χειμερινὴ Σύνοδος τῆς Βουλῆς θ' ἀπαθανатиσθῆ ὑπὸ δύο λόγων τοῦ Βουλευτοῦ Κότταρη, βαθέων ὡς κόλπων παχείας Θεοδώρας, ἐκφραστικῶν ὡς πρόσωπον τύπου μι-σπον.

Εἰς τὸ πρῶτον τμήμα τῆς Συνόδου ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Βουλευτοῦ κ. Κρεστενίτου ὡς ποῦ ἔμαθε τὴν Γραμματικὴν ἐξεσπευδόντος κατὰ τῆς Βουλῆς τὸ πολύκροτον ἐκεῖνο :

— Ὡς τοῦ κλιέφτω κλιέφτεις.
Προχθὲς πάλιν ἐπροτείνετο ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἡ αὐ-ξησης τοῦ μισθοῦ τῶν προξένων Λαρίσσης καὶ Ἰωαννίνων.
Ὁ Κότταρης λίαν δικαίως ζητεῖ νὰ καταψηφισθῆ ἡ γε-λοία αὐτὴ ἀύξησης, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον εἰσέρχόμεθα εἰς Ἀά-ρισσαν καὶ Ἰωάννινα.
Τὸν Κότταρη δὲν τὸν ἀκούουν.

Ἡ λύσις τοῦ προχθεσινίου μας αἰνίγματος ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σφραγῆς, ἥτις καὶ προτείνει καὶ λύει αἰνίγματα :
'Ἐάν ποτε ἡ Ἑλλάς παραφρονήσῃ, θὰ ἐξακολουθῆ νὰ λέ-γῃ μὲ ῥυθμὸν ἐκκερμούς ὠρολογίου : Ἐν δύο, ἐν δύο.

Ἐγράφη ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἀνακτορικοῦ γραφείου κ. Λέλης μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν κομιζων τὸ παράσημον πρὸς τὸν Κεδίβην, ἀλλὰ τέτοια ἀστεία μπορεῖ νὰ γράφονται καὶ νὰ εἶναι συγχρόνως ἀνυπόστατα. Διότι τὰ παράσημα κομιζονται ὑπὸ ὑπαλλήλων τῆς κυβερνήσεως, καὶ ὄχι ὑπὸ θεραπόντων τοῦ Βασιλέως.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ.

Ι

Ἰδανικὸν μετέβαλα καὶ μασκαρῆς θὰ γείνω
Μορφήν τινα ἐπόθησα ζώου, ἀγγέλου, Βλάχου·
Ἐλπίζω οὕτω καὶ ἐγὼ ἔς τὸν κόσμον νὰ βαρύνω.
Δότε μοι, φίλοι, πρόσωπον καὶ ἔνδυμά Φελλάχου.

Χαῖρε, ὦ νέα μου μορφή ! ὄσω γελοία εἶσαι,
Πλὴν τοῦ Ἀδάμ ἀντίγραφον εἶσαι καὶ σὺ βεβαίως·
Ἰδέ με τῶρ' ἀγάπη μου, ἰδέ· δὲν συγκινεῖσαι ;
Θὰ ἦν', ἀν ὄχι ὁ ποιητὴς, ὁ μασκαρῆς ὠραῖος !

Σεῖς δὲν ταράττεσθε στιγμὴν, ὄφρως μου γιγαντώδεις,
Ἄν τὴν καρδίαν μου πικραὶ μαραινῶσιν ὀδύνας·
Ὡς εἰς μου εἰτοιμόρροπος καὶ ὡς βουνὸν ὄγκωδης,
Ἄχ ! ἡ μεγαλειότης σου ἀθάνατόν τι εἶναι.

ΤΑ ΑΓΓΟΥΡΙΑ !

Τ' ἀνθη, τὰ δένδρα, τὰ πουλιὰ, τὸν οὐρανὸν, τὴν αὐρα
Καὶ ὅσα ἄλλα βρίσκονται στὴ φύσι κελεπούρια
Οἱ ποιηταὶ μας ἔψαλαν μὲ δύναμι, μὲ λαύρα,
Ὅμως κανεὶς δὲν ἔγραψε μιὰ λέξι γιὰ τ' ἀγγούρια,
Σὰν νὰ καταραστήκανε τὰ μαῦρ' ἀπὸ τὴ μοῖρα
Καὶ τῆς ποιήσεως γιὰ αὐτὰ νὰ κλειστήκε ἡ θύρα.

Ἄ, εἶναι τώρα ποῖα καιρὸς μ' ὀλόρθο τὸ κεφάλι
Καὶ μὲ ἐπαναστατικὴ ἀρειμανία φούρια
Νὰ ποῦνε:—Ἐῖμαστ' ὅμοιοι ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι
Κι' ἂν εἴστε σεῖς τριαντάφυλλα, εἶμαστ' ἐμεῖς ἀγγούρια!
Ἄ ! κάτω τὰ προνόμια καὶ ζήτω ἡ ἰσότης
Γυναῖκες, ἄστρα, λούλουδα κι' ἀγγούρια ἀδελφότης!...

Ἐχουνε δίκην... μάλιστα εἶναι πικρὰ ἀλήθεια
Ὅτι πολλὰ στὴ φύσι μας παιδιὰ παραγκωνίζου,
Ἄς ποῦμε τὰ λουκάνικα, ταῖς μπάμιες, τὰ ρεβίθια
Καὶ τόσα ἄλλα ποῦ τῆς γῆς τὸ πρόσωπο στολιζου,
Ὅμως αὐτὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐγὼ θὰ παρκιτήσω
Ἄρῃ τ' ἀγγούρια μοναχὰ σκοπεύω νὰ ὑμνήσω.

Ὡ προσωπεῖον ! δεύτερον δημιουργίας χάος,
Καθ' ὃ δὲν διακρίνονται τὰ λογικὰ τῶν ὄνων·
Σὲ ἔπλασαν οἱ ἄνθρωποι ποθοῦντες ἀενάως
Πιθήκουσ τοὺς προγόνους των—τιμὴ τῶν ἀπογόνων!

Ναί ! οἱ ἄνθρωποι ἔπλασαν τὸ προσωπεῖον εἰς μνημόσυ-
νον τῆς ἑαυτῶν καταγωγῆς· πίθηκοι, κύνες, βόες, ἐλέφαν-
τες καὶ πάντα τὰ τετράποδα δανείζουσι κατὰ τὰς ἡμέρας
τῶν ἀπόκρουσ τὴν ἑαυτῶν μορφήν εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυ-
γατέρας τῶν πρωτοπλάστων, ὅπως οὗτοι καὶ αὐταὶ ἀνα-
μνησθῶσιν, ὅτι δὲν διαφέρουσι τοῦ κτήνουσ ἢ κατὰ τὴν μορ-
φήν καὶ ὅπως, ἀπαλλαγέντες καὶ ἀπαλλαγέισαι ἐπὶ τινὰς
ἐξδομάδας τοῦ ἀφορήτου βάρους τῆς λογικῆς, παραδοθῶ-
σιν ἀνευ τύψεως συνειδότος εἰς τὰς ὑψίστας ἀπολαύσεις τοῦ
κτήνουσ. Ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ βαρύνεται ἑαυτὴν καὶ παρέ-
χεται ὡς ἀντάλλαγμα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ὄνου. Ὁ ἄνθρω-
πος δύναται εὐκόλως νὰ ἦναι αἰωνίως ὄνος· ἀλλ' αἰωνίως
θεὸς δὲν δύναται· καὶ ὅταν οὕτω παρωδῆσῃ τὸν δημιουρ-
γὸν δι' ἐνὸς προσωπεῖου, παραδίδεται ἀκάθεκτος εἰς πάσας
τῆς ποταπῆς φύσεως αὐτοῦ τὰς ὁρμὰς. Διότι τί ἐστὶν ἄν-
θρωπος ; ὅν τὸ ὄποιον δύναται νὰ φέρῃ προσωπεῖον. Ποῖον
ἄλλο ζῶον κατορθώνει τοῦτο ; ὅποιον φέρουν προσωπεῖον ;
ὄχι· οἱ ὄνοι ; ὄχι· οἱ κύνες ; ὄχι· οἱ ἀποβουργὸς τῶν οἰκο-
νομικῶν ὄμως, μάλιστα· οἱ ἀνθρώποι ; ναί· καὶ οἱ

Θυμοῦμαι ὅταν ἤμουνε μικρὸ παιδί ἀκόμα
Ποῦ στὸ ποστάνι μ' ἔτρεχα, ὄλο ζωὴ γεμάτο,
Κι' ὅταν κανένα ἐβλεπα νὰ ἀκουμπᾶ στὸ χῶμα
Σὰν τὴν ἐλπίδα πράσινο, σὰν τὴν αὐγὴ δροσάτο
Ἄπὸ τὴ ρίζα τὸ ἴκοφτα, καὶ μὲ τὴ μυρουδιά του
Κατάπινα τοὺς σπόρους του, ταῖς φλούδας, τὴ δροσιά του.

Κι' ὅταν καμμία ἔμπαινε περαστικὴ κυρία
Εἰς τὸ μπιστάνι, ἔκοφτα μικρὰ πρασινισμένα
Καὶ ὕστερα—Κυρία μου, ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία
Τὰ τρυφερώτατα, τολμῶ νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα...
Κ' ἐκείνη μὲ χαμόγελο εὐθὺς κρατοῦσε δύο
Λέγοντας—Σὰς εὐχαριστῶ !.. καὶ ἔπειτα... ἀντίο ! !

Καὶ πάλι ὅταν ἔκοφτα κομμάτια τὴν ντομάτα
Καὶ μ' ἕνα ἀγγούρι ἕκανα κομμάτια ἄλλα τόσα,
Ψυχὴ μου ! τ' ἦτανε αὐτὴ ἡ ἀγγουροσαλάτα
Καὶ ποῖα ποῦ τὴν δοκίμασε θὰ τὴν ξεχάσῃ γλώσσα ;
Κόκκινη ἐκείνη, τρυφερὸ τ' ἀγγούρι σποριασμένο
Ἄ ! τέτοιο γιοθο πουθενὰ δὲν βρίσκεῖς ταιριασμένο !

Τόσο πολὺ ἀγάπησα στὴ ζῆσί μου τ' ἀγγούρια
Ποῦ ἔθελα καὶ στὸν τάφο μου νὰ φύτρωνε ποστάνι,
Κι' ὅταν μὲ βόδισα, μὲ ἀρνιὰ, μὲ γίδια, μὲ γαϊδούρια
Παίζοντας τὴ φλογέρα του ἀκούω τὸν τσοπάνη,
Θέλω ἀπὸ τὸ μνημᾶ μου κάποτε νὰ περνήν
Νὰ τρῶ ἔν' ἀγγούρι μου καὶ νὰ μὲ συχωρᾶ ἡ !..

Ἄγγουρ.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἄκρον ἄωτον συζυγικῆς μερίμνης :
Ἐρωτώμενη ἐν συνναστροφῇ νὰ λησμονῆς τὸ ὄνομα τοῦ
συζύγου σου.
Τοῦτο ὠνόμασεν ὁ κ. φίλος Μ. : σχῆμα κατὰ ὄψεις.

Νάτος.

ΤΡΕΞΑΤΕ

εἰς τοῦ κ. ΧΟΡΤΟΠΟΛΟΥ ν' ἀγοράσητε τὰς
νεοεθλούσας μηχανὰς λεπτουργικῆς (ἀέσου-

καθηγηταὶ τῆς θεολογίας ; αὐτοὶ εἶναι οἱ τελειότεροι ἄν-
θρωποι, διότι εἶναι καὶ οἱ τὸ εἰδεχθέστερον προσωπεῖον φέ-
ροντες. Καὶ οἱ κληρικοί ; ὦ ! οἱ κληρικοί εἶναι οἱ μασκα-
ράδες, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὁ οὐρανὸς ἔχρησεν εἰς πάντα τὰ
ἔθνη πρὸς ἀπομίμησιν καὶ παραδειγματισμόν. Παρ' ὀλίγον
νὰ σᾶς λησμονήσω, ὦ θυγατέρες τῆς Εὐαγ. ἐκείνης, ἥτις δια-
νὰ προδώσῃ τὸν σύζυγόν της ἐπειδὴ δὲν εὕρισκεν ἄλλον
ἄνδρα ἠρεσθη εἰς αὐτὸν τὸν ὄφιν. Σεῖς, γυναῖκες, εἰσε-
τὰ ἐρασιμώτερα καὶ πολυχρωμώτερα προσωπεῖα καὶ ὅταν τα
προσωπεῖα ἐλλείπωσιν ἀπὸ τῶν ὕλων τῶν ἐμπορικῶν κα-
ταστημάτων τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, σεῖς ἀριστα ἀναπληροῖτε μὲ
τοὺς πολυσημάντους μορφασμούς σας, μὲ τὰ ἀνεξερευνήτα
μειδιάματά σας, μὲ τὰς ἀπαρεμηνεῦτους ὑποκλίσεις σας,
μὲ τὰ σεμνεπίσιμα βήματά σας καὶ μὲ τὸ μικρὸν ἔλ-
κυθρον τοῦ φορέματός σας, τὰ παντός γένους καὶ πάσης
σημασίας προσωπεῖα τῶν ἀπόκρουσ.

III

Ἄς θέσω καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς μορφῆς μου προσωπεῖον· οὐ-
τως ἀρχίζουσι συνήθως τὸ κοινωνικὸν στάδιόν των οἱ νέοι
καὶ πρέπει τέλος καὶ ἐγὼ νὰ ἀρχίσω τὸ ἰδικόν μου· χρειά-
ζομαι ἐν μειδιάμα συμπαθὲς πρὸς τὴν συκοφαντούμενην ἄ-
ρετὴν ἐνώπιον τοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ ὕψος βαθυτάτου
θαυμασμοῦ ἐνώπιον τοῦ κ. Τρικουπῆ· θὰ ὑπάγω καὶ εἰς

τὰ ἀνάκτορα, θὰ ἴδω τὰς Αὐτῶν Μεγαλειότητας· ἄς πα-
ρατηρήσω λοιπὸν τί προσωπεῖον φέρουσιν οἱ αὐλικοί. Ἀλλὰ
τοὺς πῆρεν ἡ ὄργη ! οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἔχουσι μόνον ἐν
προσωπεῖον· καθὼς ἔχουσιν ἱματιοθήκην, οὕτως ἔχουσι κατ'
οἶκον καὶ προσωποθήκην καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγ-
μὴν ἀλλάζουσι εἰκόνα. Ποῦ νὰ εὕρω ἐγὼ τοσαύτην μορφῶν
περιουσίαν ; Χρειαζομαι εὐλυγισίαν καὶ ταπεινότητα σαώ-
ληκος, χρειαζομαι καὶ ὕψος ταῶ βρενθουμένου. Πρέπει νὰ
τ' ἀποκτήσης, τέκνον τῆς Ἰμβρου ταλαίπωρε Χεσμέ, διό τ'
ἄλλως θὰ κλεισθῆ ἐνώπιόν σου ὁ παράδεισος τῆς γῆς καὶ
θὰ μείνῃ ἄδοξος καὶ ἀφανὴς ἡ Ἰμβρος. Ὁμολογουμένως
εἶναι δύσκολος ἡ ἀρχὴ· ἀλλ' ὅταν ἀπαξ ἀποφασίσης νὰ
στήσης εἰς τοὺς κροτάφους σου ἐν προσωπεῖον, θὰ μᾶθῃς
ὕστερον νὰ μεταβάλης πολλὰ τοιαῦτα κατὰ τὰς ἀπαιτή-
σεις τῶν προσώπων καὶ τῶν καιρῶν.

Βλέπεις τὴν ὁμοσύσιον τριάδα ἐξ Ἀμφίσης ;
Μὲ τὸ προσωπεῖον θὰ γείνης τοῦλάχιστον τραπεζίτης, ἐν ᾧ
μὲ τὴν μορφήν τῆς μητρὸς σου, ἀγαπητὲ Χεσμέ,
Θὰ ἐπαιτῆς τὸν ἄρτον σου ἀπὸ τῶν προσωπεῖων.

Θὲς μάλιστα προσωπεῖον ἐπὶ τῆς καρδίας σου ἡ τοῦλάχισ-
τον περιδεσμον χειρουργικόν, διότι εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο
στάδιον ἀνάγκη νὰ μὴ προδοθῆς μηδ' ἐπὶ μιαν στιγμὴν.

Η ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ

Τί μασκαράδες είδα κι' εγώ 'στό καρναβάλι!
 'Απ' τὰ ρουθούνια χύναν φωτιά πολεμική,
 Μὲ μασκαρένια πόζα σηκόναν τὸ κεφάλι,
 Καί εἶχαν ἐφεδρεία καὶ ἐθνοφυλακή,
 Κι' ἔλέγανε πῶς εἶναι ἀπ' ὄλους πρὸ μεγάλοι . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' εγώ 'στό καρναβάλι.

Εἶχαν καὶ ἓνα γέρο λεβέντη καπετάνο,
 Ποῦ μ' ἓνα κομπολόγι σάν φίνος διπλωμάτης
 Φοβέριζε τοὺς Φράγγους καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
 Καὶ πόλεμο ζητοῦσε, ἂν κι' ἦτανε σακάτης,
 Κι' ἔκανε πῶς βρισκόταν σὲ συλλογαῖς καὶ ζάλη . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' εγώ 'στό καρναβάλι.

Κι' ἐκεῖ ποῦ πυρωμένος τὸν πόλεμο ζητοῦσε,
 Καὶ ἔλεγε πῶς θέλει γιὰ πόλεμο λεπτὰ,
 Κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους 'στὰ γέλοια σπαρταροῦσε·
 Μὰ ἄκουαν κι' οἱ ἄλλοι τὰ γέλοια τοῦ αὐτά,
 Κι' ὄσφ γελοῦσ' ἐκείνος, γελοῦσαν καὶ οἱ ἄλλοι . . .

Καθένας τὸν γενναῖο ἐγύρευε νὰ κάμη,
 Σερνόταν μὲς 'στοὺς δρόμους ὁ πατριωτισμὸς,
 "Βρεχ' ἡ ῥητορεία ἀπ' ὄλους σάν ποτάμι,
 Τοὺς 'φούσκωνε μὲ λόγια ὁ ἐνθουσιασμὸς,
 Καὶ μὲ τάστετα 'ρίχναν λεπτὰ μὲ τὸ τσουβάλι . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' εγώ 'στό καρναβάλι.

Κι' ἐνῶ παράδες τόσους ἀλύπητα σκορποῦσαν
 Γιὰ πρᾶγμα, ποῦ δὲν εἶχαν ἀπόφρασι νὰ κάνουν,
 Μὲ τὰ μακρυὰ σπαθιά τοὺς ἀέρα κοπανοῦσαν,
 Κι' ἔλεγαν πῶς κοντεύουν τῆς πείνας νὰ 'πεθάνουν,
 Καὶ ὁ τρελὸς ζητοῦσε νοῦ 'στὸν τρελὸ νὰ βάλῃ . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' εγώ 'στό καρναβάλι.

Κι' ἂν ἔλεγε κανένας σ' αὐτοὺς τοὺς θεατρῶνες
 «Ντραπήτε καὶ λιγάκι, διαβόλου μασκαράδες»
 Τοῦ 'φώναζαν ἀμέσως «Σεβάσου τοὺς προγόνους,
 Ποῦ ἦσαν σοφοὶ ἄνδρες καὶ γράν παλληκαράδες.»
 Τί μασκαράτα είδα κι' εγώ 'στό καρναβάλι . . .
 Μὰ τάχα καὶ τοῦ χρόνου θὰ 'δῶ τὴν ἴδια πάλι ;

Souris

διότι οἱ μὲν ἀνυπόκριτοι τῶν ἀνθρώπων δὲν δύνανται νὰ ἀνακαλύψωσι τί ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὰ προσωπεῖα, ἀλλὰ τὰ προσωπεῖα εὐκόλως ὀφραίνονται τὰ προσωπεῖα. Εἰπέ εἰς τὴν καρδίαν σου οὐστ! καὶ εἰς τὴν ψυχὴν σου τσοῦ! ὅπως δυνήθης νὰ ἀνέλθης εὐτυχῶς τὸ ὄρος τοῦ Θαβώρ, ὅπου ἀπεθεοῦται τὸ προσωπεῖον· διότι καὶ αὕτῃ ἡ θεότης δὲν δεικνύει ἡμῖν τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ τὸ προσωπεῖόν της· διότι, καὶ κατὰ τὸν "Εγγελον, ὁ κόσμος ὁ ὁρατὸς εἶναι τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀοράτου, σχεδὸν ὅπως ὁ κύων τοῦ φίλου μου Ζαγρέ εἶναι τὸ προσωπεῖον τοῦ κυρίου του, ἄνευ βλάβης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τοῦ γένους τῶν κυνῶν.

III

Πόσον οἱ ἄνθρωποι εἶναι εἰλικρινεῖς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρεω! Κατὰ τὰς εὐτυχεῖς ταύτας ἡμέρας φαίνονται ἀληθῶς οἱ καὶ φύσει εἶναι ὑποκριταὶ παντὸς τοῦ ἐνιαυτοῦ, λαμβάνουσι τὸ θάρρος κατὰ τὰς ἀπόκρεω νὰ θεοποιήσωσι τὴν ἀκολασίαν. Ταρτοῦφοι καὶ σεμνότυφοι ἐκρήγγυνται εἰς τὰς ἡδονάς, ἃς καθ' ὄλον τὸν ἐνιαυτὸν ὑπέκλεπτον ὡς ληστὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου. Ἄγνωστος εἰς ποῖαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐγεννήθη ὁ ἀνὴρ· ἀλλ' ἡ γυνὴ βεβαίως ἐγεννήθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπόκρεω καὶ λόγῳ ὑποκρισίας καὶ λόγῳ φιληδονίας καὶ λόγῳ ἀναιδεΐας· διότι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπιτρέπεται ἡ ἀναιδεΐα, ἐπιτρέ-

πονται καὶ πᾶσαι αἱ φαντασταὶ ἡδοναὶ, ἐπιβάλλεται δὲ νόμος τὸ προσωπεῖον: Διὰ τοῦτο γνωρίζω πολλοὺς συζύγους, οἵτινες καταρῶνται ἐν συνειδήσει τὴν ἐποχὴν ταύτην τῶν Κορνηλιῶν·

"Ὁ! ἐὰν πάλαι σύζυγοι οἱ καλογέροι ἦσαν,
 'Ὁ νόμος τῶν ἀπόκρεω ποτὲ δὲν ἐγενναῖτο·
 Ἄλλὰ νηστεῖαν καὶ σουπιές, διαβόλον καὶ πίσσαν
 Ὁὰ εἴχομεν ἐφόδια τοῦ κόσμου ἔδω κάτω.

'Ἄλλ' ὁ κόσμος περιφρονεῖ πάντοτε τὴν λογικὴν σας, πτωχοὶ σύζυγοι, καὶ ἐπιδιώκει λυσσωδῶς τὴν διατάραξιν τῆς εὐδαιμονίας σας· καὶ οἱ καλόγηροι συνεμάχησαν ὡς πρὸς τοῦτο μετὰ τοῦ κόσμου. Ἰδέτε τὴν ὑπότραυλον ἐκείνην γραίαν· διατί οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀναδίδουσι περιέργους τινὰς σπινθῆρας καὶ αἱ σεσαπρωμένα αὐτῆς παρειαὶ ἐπυρώθησαν ἐξαίφνης; διότι ἐντὸς τοῦ ὁμίλου τῶν προσωποδόφρων καὶ τοῦ κολοσυρτοῦ τῶν χαιριετισμῶν καὶ τῶν κρυφομιλιῶν ἐλησμόνησε καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα τὰ ὅποια ἔθαψε καὶ ἐνεθυμήθη τὰς ἀπόκρεω της. Διότι ἡ ἰσχυρὸς τοῦ κτηνώδους ἐναστίκτου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι μέχρι τοῦ τάφου ἀκατανίκητος καὶ ἀκαταγώνιστος. Τοῦτο θὰ ὠμολόγουν, ἂν ἔζων, καὶ πάντες οἱ ἄγιοι τοῦ χριστιανισμοῦ· ἀλλ' ἀπέθανον καὶ διὰ τοῦτο ἠγιάσθησαν. Καὶ ὅμως; φεῦ! εἶναι ὠραῖος, ὡς ὁ Νιαγάρας, ὁ ποταμὸς οὗτος τῆς ἀκολασίας ἐφ'

ΤΕΡΓΕΣΤΗ—ΑΠΟΚΡΕΩ.

Φίλιππον Μὴ Χάνεσαι,

Χάνεσαι καὶ παραχάνεσαι, ἂν θελήσης ἐν μόνον βῆμα νὰ κάμη ἐξω τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν ὀρίων σου, καὶ ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ βόμβου τῆς βουλευτικῆς; σφηκοφωλεᾶς, καὶ τῆς κλαγγῆς τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν τῆς Κερκωπίας, εὐρεθῆς αἰφνης ἐν χορευτικῇ τινὶ αἰθούσῃ Εὐρωπαϊκῆς πόλεως κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀποκρέω. Τὸ ἀποκρέω αὐτὸ, τὸ ὁποῖον εἰς ὄλον τὸν κόσμον σημαίνει ἀποχὴν κρέατος πρὸς διάκρισιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς μεταβάλλονται εἰς θεοὺς, ἡμιθέους, ἥρωας, νηρηΐδας, μόνον ἐν Ἑλλάδι· ἐξῆ γεῖται ὡς κατάχρησις κρεατοφαγίας καὶ μάλιστα ἀνθρωποφαγίας! (ἀνάγνωθι καὶ πρακτικὰ Βουλῆς). Πλὴν τούτου, μόνον ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰς ἀποκρέω σκέπτονται περὶ πολέμου καὶ ἐξουτώσεως τοῦ πλησίον, ἐν πάσῃ ἄλλῃ γωνίᾳ τοῦ κόσμου, τὰς ἡμέρας αὐτὰς, ὅλαι αἱ φυλαὶ, ὅλαι αἱ ἐθνότητες, ὅλαι αἱ θρησκεῖαι ἐνοῦνται ἐν ἐνότῃ ἀδελφικῇ, μασκαρένια ἔστω! . . .

Ἐν κοντολογία θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ θέμα μου. Ἡ αἰθουσα τοῦ Σχιλλερ εἶναι μία τῶν ὠραιότερων καὶ εὐρυτέρων αἰθουσῶν τῆς Τεργέστης. Εἰς τὴν αἶθουσαν αὐτὴν εἶδίδετο χορὸς προσωποδόφρων τὸ παρελθὸν Σάββατον. Ἦμην μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, καὶ τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς ὤραν, δειλὸς ὡς χωρικὸς ἀλέκτωρ τὸν ὅποιον αἰφνιδίως εἰσάγουσιν εἰς ὄρνιθῶνα μεγαλοπόλεως, ἀνηρχομένη τὴν κλίμακα τοῦ Casino vecchio, καὶ εὐρέθη ἐν μέσῳ ἀπέρου καὶ ἀγνώστου μοῖ κόσμου. Ἄμα τῇ εἰσόδῳ μου ὁ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν μου λεληθότως ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς χορευτικῆς αἰθούσης, ἐνῶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἀνωθεν αὐτῆς ἀμφιθεάτρου, καί,

τῇ ἀληθείᾳ πρώτην τότε φορὰν ἐπεθύμησα νὰ ἤμην παραβλῶψ ἕνεκα τοῦ παρατόλμου αὐτοῦ διαδήματος τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Διακόσια ψυχὰι, ἀποτελοῦσαι τὸν κόσμον τοῦ ἀμφιθεάτρου εἶχον ἐστραμμένα δίκανα ὀμματοῦάλια, ἐν οἷς ἐξεῖχον καὶ τὰ μονόκανα τῆς ὀρχήστρας κλαρίνα, πρὸς τὴν αἶθουσαν τοῦ χοροῦ. Ὅλοι οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες εἶχον ἀποσπυρθῆ εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἥς ὁ χῶρος περιωρίζετο διὰ διπλῆς σειρᾶς κίωνων Τεργεσταίου ρυθμοῦ, καὶ ἐθεῶντο τὰ πτεροφόρα ζεύγη τῶν χορευτῶν· παρωμοῖασα τὴν εἰκόνα ἐκείνην μὲ ἀνθοδέσμη τῆς ὁποίας τὰ ἐξω φύλλα περιβάλλουσι τὰ ὀσμηρότερα τῶν ἀνθέων.

Διακόσια καὶ πλέον ἦσαν τὰ ὀρχοῦμενα ζεύγη. Τὸ ὠραῖον φύλον ἦτο costumé, τὸ ἀνδρικὸν ἀνάμικτον. Τὸ ἐλληνικὸν στοιχεῖον ἀπετέλει τὴν ποίησιν τοῦ παραδείσου ἐκείνου, περιλάμβανεν ἐν ἑαυτῷ τὴν κόρην τοῦ Ὁμήρου! . . . Πλὴν ἡ μυθικὴ ἑλληνὶς εἶχε μεταβληθῆ εἰς ὠραῖαν δραπέτιδα τοῦ σερατοῦ. Ἐξεπλάγη δὲ ὅτε, ἀποτεινὰ πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ἐλληνιστί, καὶ μάλιστα δημοσί!

Μῆνιν αἰδὸς θεὰ Πηληϊάδεο Ἀχιλλῆο

ἤκουσα ν' ἀπαντήσῃ Γαλλιστί, ἀγγλιστί, γερμανιστί, κινεζιστί, ἐπὶ τέλους ὅτι πᾶσαν ἄλλην γλῶσσαν ἐγίνωσκε, πλὴν τῆς ἰδικῆς της!

Ὁ tempora, o mores! ἐφώνησα κ' ἐγὼ τότε.

Καὶ τώρα ὅλοι οἱ θεοὶ ὅλοι οἱ ἄγιοι καὶ ὅλοι οἱ προφῆται ἀπεικονίζοντο εἰς τὸ bal costumé ἐκεῖνο. Ἡ Εὐρώπη ὀλόκληρος ἐφέρετο ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος μιᾶς γερμανίδος.

οὐ ἐπιπλεῖ τὸ ἀνθρώπινον γένος τὰς ἡμέρας ταύτας· καὶ σφάλλει τῷ ὄντι ὁ Musset λέγων:

Aujourd' hui rien n'est beau, ni le mal ni le bien·

διότι, ἂν τὸ ἀγαθὸν ἀπόλεσε τὴν καλλονὴν του, τὸ κακὸν ὅμως κατέστη πολλαπλασίως ὠραιότερον καὶ ποθεινότερον· ὁ Σατανᾶς σήμερον ἔχει θέληγτρα τὰ ὅποια δὲν ἔχει ὁ γέγονος Σαβαώθ, καίπερ ὑπὸ τοσοῦτων ἀγγέλων περιστοιχούμενος. Τίς πταίει διὰ τοῦτο; οὐχὶ βεβαίως τὸ ἀνθρώπινον γένος τὸ ὅποιον πᾶσαν καταβάλλει προσπάθειαν ὅπως ὑποκριθῇ τὴν ἀρετὴν· διότι αἱ ἀπόκρεω διαρκουσι δεκαπέντε ἡμέρας· ἀλλ' ἡ τεσσαρακοστὴ ἐκτείνεται εἰς πεντήκοντα.

IV

Καυκάσιοι, Αἰθίοπες, Μογγόλοι καὶ Μαλαϊκοὶ σήμερον δὲν ὄφισταται πλέον διάκρισις καὶ διαφορὰ μεταξὺ ὡμῶν· οἱ πάντες εἴμεθα ἐν γένος καὶ μία μορφή· οἱ πάντες εἶναι σήμερον Μιστριῶται· διότι τὸ προσωπεῖον συνεκράσε τῶν προσώπων σας τὰ χρώματα, ἐλεπτούργησε χεῖλη καὶ ὄτα καὶ ῥίνας, ἰσοπέδωσε τὰ κρανία καὶ ἀπεκατέστησε μίαν καὶ ὁμοιόμορφον τὴν ποίμνην. Τὸ προσωπεῖον εἶναι τύραννος, ὅστις ταπεινοὶ τὴν ὄφρην τῶν ὠραίων καὶ ἀνυψοὶ καὶ αὐτὰς τὰς εἰδεχθεῖς ὄψεις. Διὰ τοῦτο αἱ ὠραιότεραι τῶν ἑσθῶν ἀγαπᾶσθαι μὲν τὰς ἡδονὰς τοῦ προσωπεῖου, ἀλλὰ δυσανασχετοῖσιν ὑποκρύπτουσαι τοὺς θελκτικὸς χαρακτῆ-

ρας τοῦ προσώπου των, ἐν ᾧ αἱ ἀσχημοὶ καὶ αἱ τῆς σοβαρῆς ἡλικίας δυνάμει τοῦ προσωπεῖου θαυματουργοῦσι πολλὰκις. Ὡς θεία δικαιοσύνη, εἶσαι πάνσοπος τῷ ὄντι, ἥτις ἐνέπνευσας εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων τὸν ἔρωτα τοῦ μυστηρίου καὶ ἕνεκα τοῦ μυστηρίου τούτου παραγκωνίζεσαι πόλλάκις ἢ τρυφερὰ κόρη χάριν ὀψίμου καρποῦ. Ἄλλὰ μήτε εἰς ἑμαυτὸν μήτε εἰς ὄσους ἀγαπᾶ εὐχνομαί τὴν τύχην ταύτην. Δὲν μ' ἀρέσκουσι πλέον τὰ μυστήρια, καὶ πρὸ πάντων δὲν μ' ἀρέσκουσι τὰ μυστήρια τῶν γυναικῶν, τὰ ὅποια ἐβαρύνθη ἀκούων. Ἀγαπᾶ τὰς ἀπόκρεω, διότι ὀλόκληρος ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μασκαράτα καὶ διότι ἀπαρτίζουσι τὴν εἰλικρινεστέρην περίοδον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Μὴ γένοιτο λοιπὸν, Κύριοι καὶ Κυρίαί, τὸ νὰ σας παρενοχλήσω ἐγὼ μὲ ἠθικοκοινωνιολογικὰς συμβουλὰς. Προσωποδοφορεῖτε, διασκεδάζετε, ἀκολασταίνετε, ἂν θέλετε. Καὶ σεῖς, ὅσοι εἶθε σύζυγοι, δηλαδὴ τέλειαι φύσεις, φέρετε μὲ ἐλαφρὰν καρδίαν τὸ ὅτι ὁ κόσμος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διασκεδάζει δαπάναις ὡμῶν. Διότι ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀθλιότητι πρέπει πρῶτον παρὰ τοῖς ἀνθρώποις νὰ ἦναι συγγνωστή. Διὰ τὴν ἀθλιότητα ταύτην οὐδαμοῦ ἀλλαγῆ δύναμθα νὰ εὐρωμεν ἐκδίκησιν, ἢ ἐν τῷ πολλαπλασιασμῷ τῆς ἡδονῆς. Ἐκδίκησις λοιπὸν κατὰ τῆς ἀνθρωπίνου τύχης!

Χερμὲς ὁ "Ἰμῆριος

— Θα είναι ο Βίσμαρκ! . . . εφέλλισα.

Έν τούτοις ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ ἐκείνῳ χάρτη μόνῃ ἡ Ἑλλάς δὲν ἐφαίνετο.

— Κύριέ μου, μοὶ ἀπήντησε ψυχρῶς ἐκείνη, ἂν εἶδιδετε περισσοτέρην προσοχὴν θὰ τὴν ἐβλέπετε εἰς τὸ κέντρον μου! καὶ μοὶ τὴν εἶδειε διὰ τοῦ δακτύλου.

Ὁ Ἑρμῆς ἄφ' ἑτέρου εἰδείκνυεν ὅτι ὅλος ἐκεῖνος ὁ ποιητικὸς κόσμος ἦσαν ἐμπορεύματα . . . Ἄλλὰ μία νηπιὶ τῶν ἀλσῶν τῆς Δαλματίας, πρασίνην ἐσθῆτα περιβεβλημένη, διέψευσε τὸν θεὸν τοῦ ἐμπορίου. Μία ἄλλη κεκαλυμμένη βαρσιανὴ μηλωτὴν, ἀπεικόνιζε τὸν ἀνθρώπον τῶν φεράγγων καὶ τῶν κρησπογγέτων τοῦ ἀγρίου κόσμου. Πλὴν ὑπὸ τὴν ἀγρίαν ἐκείνην περιβολὴν, ἐκρύπτετο ἡ θελκτικώτερα Εὐα. Δύω περιδὸς ἐφερον ἀδάμαντας πολυτίμους ὡς τοῦ Σάχη ἢ ἐθνότης τῶν Περσιδῶν αὐτῶν μὲ ἐφερον εἰς τοὺς ἀρχαίους ἡμῶν χρόνους.

— Ἄν ἦμπν, ἐσκέφθη, Ἑλλήν Μαραθωνομάχος θὰ τοὺς ταῖς ἐπαίρνῃ! . . .

Ἄλλη τις παρὶς τὴν Jean d'arc εἰς τὴν ἐμφάνισίν της:

— Νὰ ἦμπν, ἐπιθύρῃσα, Γουλιέλμος Τέλλος! . . .

Ἐπὶ τέλους μία λευκίμων παρίστανεν une boule de neige.

Ἡ Τουρκία ἐν τούτοις ἀπέσπα τὴν προσοχὴν καὶ τὰ βλέμματα ἀπάντων ἀφηνειῶς κατελήφθη ὑπὸ πτερωτῆς ἰδέας.

— Ἴδου, εἶπον, περίστας νὰ προσφέρω εἰς τὴν πατρίδα μου τὴν μεγαλειότεραν τῶν ἐκδουλεύσεων καὶ πλησιάζας αὐτὴν:

— Θα μοὶ δώσης, τῇ εἶπον, Ἐψηλή μου Πύλη-τὴν Ἡπειρο-Θεσσαλίαν; Καὶ ἔρριψα ἀπὸ κορυφῆς μέχρις οὐρανῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἐπ' αὐτῆς ὡσεὶ ἐζήτουν τὰ ὄρια τῶν δύο ἐπαρχιῶν μου.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, μοὶ ἀπεκρίθη μειδιῶσα, ἓνα χορόν! . . .

Καὶ συνεπλάκη ἡ Ἑλλάς μετὰ τῆς Τουρκίας, καὶ ἐστρωβίλοθησαν ἐπ' ἰκανὴν ὥραν, μέχρις ὅτου συγκρουσθεῖσαι μετὰ τῆς Εὐρώπης ἀπεχωρίσθησαν ἀποτόμως.

— Κρίμα νὰ μὴ μᾶς ἀφήσῃ νὰ πολεμήσωμεν à outrance! . . .

Dock.

(Γ. Γ.) Ἀφίω πρὸς στιγμὴν τὴν ἀλληλογραφίαν μου διὰ νὰ παρακολουθῶ τὴν κηδεῖαν τοῦ Angeli, πρῶν Δημάρχου καὶ εὐεργέτου τῆς πόλεως ταύτης. Σκέπτομαι ὅτι ἐν περιπτώσει θανάτου—ὄ μὴ γένοιτο—Ἀθηναίου τινὸς Δημάρχου, τὸ-ἀπὸ χρόν ἑπιπέσει καὶ εἰς χρόν ἀπειθεῖται-κατ' ἐξοχὴν θὰ ἤρμοζεν.

Peri fiera kal feste dei fiori εἰς τὰ ἐπόμενον.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τρυφῆς τὴν ὁποῖαν διάγει ὁ πολὺς ἀθηναϊκὸς κόσμος ὑπάρχει τάξι ἀνθρώπων οἵτινες χορὸν αἴφνης νομιζοῦν ἐκδρομὴν ἐν μέσῳ βορεινοτάτου ψυχῆς μὲ βῆμα στρατιωτικὸν ἀγρί φαλλῆρον καὶ τὴν ἐκεῖ διημέρυσιν μέχρις ἐσπέρας. Ἡ τάξι αὕτη σύγκειται ἐκ φοιτητῶν, μαθητῶν, πολιτῶν καὶ ἔχει κέντρον τὸ Δημόσιον Γυμναστήριον, ὅπερ ἤρξατο πλεόν νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς κοινωνίας μας, νὰ ἐπιβάλληται, νὰ μορφῶν ὁ σώματα, νὰ ὑπηρετῇ τὴν ὑγίαν καὶ νὰ προσεγγίξῃ τὸν ἀθλιὸν ἰβραζόντα βίον μας πρὸς τὸν ἀρχαῖον, ὅστις τὴν βῆσιν τοῦ παντοδαποῦ μεγαλείου τοῦ τὴν ἐστῆριζεν ἐπὶ τῆς γυμναστικῆς.

Μεγίστην ὄθησιν εἰς τὴν πρόοδον τῆς γυμναστικῆς εἶδον ὁ πρόην ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Μαυροκορδάτος ἀγαπήσας τὸ Γυμναστήριον, ἐνθαρρύνσας ὅσον ἦν ἐνὸν τοὺς διδασκόντας, καταστήσας τὴν Γυμναστικὴν μᾶθημα ὑποχρεωτικὸν καὶ θεῖς τὰς πρώτας βῆσεις τῆς γυμναστικῆς ἀνατροπῆς. Ἐπὶ τούτῳ πολλάκις συνεχάρημεν τῷ ὑπουργῷ ἐκείνῳ καὶ θὰ συγχαρῶμεν καὶ τῷ διαδόχῳ του ἐὰν προβῇ ἐπὶ τὰ ἔχνη ἐκεῖνου.

Ἐξμεθὰ ὑπὲρ εὐρυτάτου συστήματος γυμναστικῆς πολεμοῦμεν τὰ μισὰ μέτρα, τὴν γλισχρότητα τῶν μισθῶν, πᾶσαν ἀτέλειαν καὶ θέλομεν ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν παραμεληθέντα αὐτὸν κλάδον πολλὴ ἐπιμέλεια ὅπως ἀποβῇ εὐνοικὴ ἢ ἐπὶ τῆς νέας γενεᾶς ἐπίδρασις του.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΧΟΡΟΥ.

Ἄν καὶ πολλαὶ συναναστρωφαὶ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένοντο, οὐχ' ἦττον μετὰ μεγάλης ἀνυπομονῆς ὁ ἀθηναϊκὸς κόσμος περιέμενε τὴν ἐσπέραν τῆς δευτέρας, καθ' ἣν τὰ ὠραῖα δώματα τοῦ Μεγάλου Σερπιέρη ἐπρόκειτο ν' ἀνοιχθῶσι πρὸς ὑποδοχὴν ἀντιπροσώπων ἐξ ὅλων τῶν ἐν Ἀθῆναις κοινωνικῶν στοιχείων. Αὐτῇ, διπλωματικῶν σώμα, Ὁμογενεῖς, Ἑπαλληλία, ὁ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν στρατὸς, ὠραῖα δεσποῖναι καὶ ἄβραι δεσποινίδες, νέοι καὶ γέροντες, ὅλοι ἐκεῖ εὐρίσκοντο ὡς ἐκ συνθήματος.

Περὶ ὥραν 9 καὶ 1)2 αἱ πρώται ἀμαξίαι, αἱ φέρουσαι τοὺς μᾶλλον ἀνυπομόνους ἤρχισαν νὰ κρούωσι διὰ τῶν προχῶν τῶν τὸ πρὸ τῆς οἰκίας λιθόστρωτον. Ἄλλὰ, ῥητέον ὅτι καὶ οὗτοι μὲ ἄλλην τὴν ἀνυπομονῆσιν τῶν πάλιν ἀργῶς diner ἤρχοντο, διότι ἐνῶ ἀκόμη μόλις προετοιμαζόντο, εὐτυχέστεροι θνητοὶ παρεκάθηντο ἤδη εἰς πλούσιον γεῦμα ἀναμένοντες καὶ οὗτοι δίκην οἰκοκυρέων τοὺς κατόπιν ἐλευσομένουσιν Sans importance . . .

Περὶ ὥραν 10 ἀποφασίζω νὰ μεταβῶ εἰς τὸ γενικὸν rendez-vous πρόθυμος ὅπως ἀπολαύσω τὴν ἐξ αὐτοῦ ἡδύτητα. Βύτυχως διὰ τοὺς κυρίους, ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ ληθῇ καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Ἀποφασίζεις εἰς τὰ 10 παρὰ 1)2 νὰ ὑπάγῃς, δὲν ἔχεις παρὰ τὸ πῆμψῃς τὸν ὑπερέτην σου εἰς τῆς κ. Λιζιέ δι' ἀγορὰν ζεύγους χειροκτιῶν, καὶ ἰδοὺ σε ἐντὸς τοῦ παραδείσου . . .

Ἐβρίσκομαι ἐντὸς ὠραίας εἰσόδου περιουκλούμενος ὑπὸ πληθῆσιν ὑπηρετῶν προθυμοποιουμένων τῆς πρώτης ν' ἀναρπάσῃ τὸ ἐπανωφόριόν μου.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἀναμένει εἰς τὸν πρόδρομον, καὶ ὑποδέχεται τοὺς προσκεκλημένους μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν εὐπροσηγορίας. Φέρει ἐσθῆτα ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου πεποικιλμένου δι' ἀτλαζίου, Pompadour ἡ κυρία αὕτη κατέχει πάντοτε τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰς διαφόρους συναναστρωφὰς ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν· εἰς τὸν προχθεσινὸν χορὸν τοῦ κ. Β. ἔφερον ἐσθῆτα ἐκ κιτρινοῦ ἀτλαζίου μετὰ δαντελῶν, ἀληθῶς θαῦμα ἰδέσθαι . . .

Καλὸςπερίζω τὴν οἰκοδέσποιναν, καὶ προχωρῶ εἰς τὴν μεγάλην τοῦ χοροῦ αἴθουσαν, ὁπόθεν αἱ διάφοροι συνομιλῖαι ὡς βόμβος μελισσῶν πλῆττουσι τὰ ὄτᾶ μου.

Ἐκπέμπονται αἱ πρώται κρούσεις τοῦ κλειδοκυμβάλου ἀκολουθούμεναι ὑπὸ γλυκείας μελωδίας δύο τετραχόρδων καὶ μιᾶς βαρβίτου, καὶ παρευθὺς ὁ κόσμος παραμερεῖ, αἱ κητέρες ὀπισθοχωροῦσιν, οἱ γέροντες, οἱ posés, οἱ blasés, καὶ οἱ τὸν χορὸν βαρυνόμενοι ἀποσύρονται εἰς τὰς πλησίον αἰθούσας.

Πρῶτος δίδει τὸ σύνθημα τοῦ χοροῦ, οὐρανομήκης τις

τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας ἀκόλουθος, ὅστις ἀκολουθῶν κατὰ γράμμα τὴν τακτικὴν τῶν ὁμογενῶν του, δὲν ἀφίνει νὰ παρέλθῃ ἐπὶ ματαίῳ ὁ χρόνος, ἀφοῦ δὲν ἦλθε δι' ἄλλο παρά διὰ νὰ χορεύσῃ. Εἰς πρέκει νὰ κάμῃ ἀρχὴν, καὶ τότε ὅλοι ἀκολουθοῦσι τὸ παράδειγμά του· καὶ δι' αὐτὸ βλέπει τις τὰ ἐν τοῖς διαφόροις χοροῖς συμβαίνοντα κωμικὰ, ἦτοι flux et reflux τῶν χορευόντων· ἡ μία παραπονεῖται ὅτι ἐπατήθη ἀπηνῶς, ἡ δ' ἄλλη ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ πῆσῃ ἀπὸ τὴν gaucherie τοῦ χορευτοῦ της, καὶ ἡ τρίτη ἀναγκάζεται νὰ χορεύσῃ μαζοῦρκαν, δι' ἐνὸς κτύπου εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης εὐρεθεῖσα.

Ἄλλὰ πρᾶφ. . . . Τί τρέχει; ἡ ὠραία κυρία, ἡ Patrassienne de naissance, ἐκείνη ἣν βεβαίως ἠνείει ὁ ποιητὴς; ὅταν εἶπε τὸ «La mère l'a fait petite pour la faire avec soins» πίπτει χάρις εἰς τὴν δεξιότητα Γάλλου χορευτοῦ. Βύτυχως, ἐλαφρὰ ὡς δορκὰς ἀνίσταται μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, καὶ τὸ ἐρύθημα εἰς τὰς παρειάς. Τί τρέχει, κυρία μου, μήπως ἐκτυπήσατε, μήπως ἐξεσχίσατε τὸ ὠραῖόν σας φόρεμα; τὴν ἐρωτοῦν διάφοροι περίξ συνοθύμενοι. «Ὁχι, ὅσον διὰ τὸ φόρεμα, διὰ τί ἄλλο εἶναι τὰ φορέματα τοῦ χοροῦ.»

Ἀκούονται οἱ τελευταῖοι τοῦ στροβίλου τόνοι καὶ ὅλα τὰ ζεύγη πορεύονται εἰς τὸ buffet ὅπως δροισθῶσι· αἱ διάφοροι φιλοφρονήσεις λαμβάνουσιν χώραν. . . . καὶ ἡ ὀρχήστρα προαγγέλλει τὸν τετράχορον. Σμῆνος νεανίσκων διαχέεται ἀνὰ τὰς αἰθούσας πρὸς ἀνεύρεσιν ἐνὸς ἐκάστου τῆς χορευτῆρας του. Σχηματίζονται τὰ διάφορα carrés καὶ ἡ chaine anglaise ἀρχεται. Πλησίον μου χορεύει μετὰ τοῦ κ. Β. ἡ ἐν τῷ δοθέντι bal costumé τοῦ Γραμματέως τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας ἄλλοτε βασίλισσα τῆς ἐσπέρας, ἡ μελανόφθαλμος ἐκείνη μὲ τὰς χρυσὰς πτέρυγας, Ἄρτεμις ἡ κυνηγός, ἡ κυρία Μ. . . . καὶ πλησίον της τὸ ὡς μέλι γλυκὺ πρόσωπον δεσποῖνης τραπεζοβουλευτικῆς ἐξ Ὀδησσοῦ, ἣτις ὑπενθυμίζει ἡμῖν τὰς ἐρωτικὰς διηγήσεις τῶν Καυκασιανῶν ὁρέων. Ἴδέτε ὅμως τί διαφορά, ἰδῶ βλέπει τις φύσιν γλυκεῖαν καὶ ἡμερον, ἐνῶ κάπου παρέκει ὄψιν ἀνήσυχον, βλέμμα ζωηρὸν, χεῖρας αἰτίνες μετ' εὐχαριστήσεως ἤθελον δράξαι ἔγχειριδιον, τὴν παντοῦ ἀναδεικνυομένην Κυρίαν Φ. . . . ὠραῖαν ἐσθῆτα φέρουσαν, οὐχὶ ὅμως καὶ σῆμερον ταινίαν λοζῶς τοῦ φορέματός της, ὡς εἰς τῆς κ. Συγγροῦ· συνομιλεῖ μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκεῖνου Γραμματέως τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας, ὅστις διαμφισθητῆ τὰ πρωτεῖα μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότου ὡς πρὸς τὸ μῆκος καὶ πλάτος. Καὶ γίνεται ἡ τελευταία πρὸς τὰς χορευτοῦσας ὑπόκλισις τερατιζομένου τοῦ τετραχοροῦ.

Ἄς πορευθῶμεν εἰς τὸ buffet. Ἀκούω πλησίον μου: «Τί ἀμαζονικὸν ὕρο; ὅπου ἔχει αὐτὴ ἡ δεσποινὶς X. . . . Α. . . νομιζοῖ τις ὅτι πρόκειται περὶ νέας Μπουμπουλίνας ἐμποιοῦσας τρόμον εἰς Τουρκικὰ σκάφη» φέρει ἐνδυμα ῥοδόχρουν ὅπερ ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τοὺς ὠραίους της ὀφθαλμοὺς, τὴν ἑλληνικὴν βίαν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἀληθῶς πρόσωπόν της λαμπρύνει τὴν αἴθουσαν.

Εἰς τὸ buffet τὰ συνειθισμένα, χορευταὶ περιποιοῦμενοι τὰς Κυρίας, ἄλλοι φροντίζοντες μᾶλλον διὰ τὸν ἐξυτὸν τους, d'autres sans importance. «Τέλει ἀπὸ τοῦτο;» λέγει τις εἰς Κυρίαν τινα ἐκ Βλαχίας πρὸ καιροῦ ἐνταῦθα ἐγκλιματισθεῖσαν καὶ μῆπω τὴν ἑλληνικὴν ἀπομαθούσαν, προσφέρων αὐτῇ brioches.

Ἐδῶ ἡ Κυρ. Σ. μεγαλοπρεπεστάτη, παρέκει ἡ κ. Β. ἀληθῶς τύπος τῶν θερμῶν κλιμάτων, ἡ ἐκ Πειραιῶς μὲ βροντῶδη φωνῆν δίκην λοχαγοῦ τῶν καραβινοφόρων.

Me voilà Nicolas. . . ἀρχίζει ἡ Πόλκα «Tout-à-la joie»

Ἡ δεσποινὶς Βλ. κτωρθῶνει πάντοτε νὰ ἔχῃ μέγιστον ἔκροατήριον ὡς ἐκ τοῦ πνεύματος της. Νέος τις τὴν πλησιάζει. . . Χορεύομεν ἓνα γύρον; Δὲν ἰπρόφθασε Ναι, ν' ἀπαντήσῃ, καὶ κράκ. . . ὅλον τὸ φόρεμά της ξεσχίζεται, καὶ ἔρχεται εἰς τὰς ἀκοὰς της ὡς ἠχώ ἡ μικρὰ φωνὴ τῆς Patrassien, de naissance. . . , ἀμὰ γιατί ἄλλο εἶνε τὰ φορέματα τοῦ χοροῦ. . . Ἡ κυρία Β. . . πίπτει μετὰ τοῦ ἐκ Γερμανίας ἐσχάτως ἀφικομένου ἀδελφοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, ἡ ἀνεμώνη Α. . . Κ. . . δις ἐκινδύνευσεν νὰ πῆσῃ προσοχὴ εἰς τὴν τρίτην, τῇ λέγει τις ἐκεῖ πληθὸν εὐρισκόμενος, βλέπων αὐτὴν χορεύουσαν μετὰ τοῦ κ. de M.

Ἴδου καὶ ὁ πωθυπουργός, συνομιλεῖ μετὰ τοῦ διπλωμάτου de Radovitz. Mais, Monsieur, τῷ λέγει, ne vous perdez pas, nous ne ferons pas la guerre. «Mais alors pourquoy vous rassemblez la reserve?». Pour les yeux noirs, comme nous disons nous les Grecs. Καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ διπλωματικὴ ὁμιλία τοῦ συγκαλοῦντος Ἐθνοφρονῶν, Ἐρεδρεῖαν, τοῦ δυχρόνοντος τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ κτήμα του, καὶ τὸν κόσμον ὅλον κοροῦσθῶτος. Ἰλαρότης διεχούθη εἰς τὰ πρόσωπα πολλῶν, ὡς ἐκ τῆς εἰς τὸ Γαλλικὸν συνομιλίας τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν φουστανελοφόρου βουλευτοῦ μετὰ τοῦ Αὐστριακοῦ πρέσβους κ. Wrede, ὑπενθυμισαντος ἡμῖν παλαιὰ ἀνέκδοτα.

Ἄλλ' ἄς ἐνέλθωμεν καὶ εἰς τὸ ἐπᾶνω πάτωμα. Εἰσέρχομαι ἐντὸς δωματίου τινος ἐν ᾧ νύφη κηπουρῶ αἰωροῦνται. Εἶνε παράρτημα τῆς Ἀθηναϊκῆς λέσχης ἢ λέσχης τῶν ὁμογενῶν. Ἴδου ὁ ἐπιχειρηματίας κ. Δ. . . , παίζων μετὰ τοῦ κ. Μ. . . écarté. Πολλοὶ κύκλωθεν στοιχηματίζουσι ὑπὲρ καὶ κατὰ. Πολλοὶ ἐπισκεφθέντες τὰ ἄνω δώματα θὰ παρατήρησαν μεγάλην ἐλαιογραφίαν κεκαλυμμένην διὰ λεπτοῦ πρασίμου ὑφάσματος ἀποκλειστικῶς δι' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἐνεκεν τῆς ἀνηθικότητός της, οὐχ' ἦττον διωρᾶτο τὸ παριστανόμενον.

Ἄλλ' ἐνῶ περιδιαβάζω τὰ ἄνω δώματα, κάτω εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ ἔχουν χορεύσει ἤδη καὶ lanciers καὶ τετράχορον, καὶ ἀρχεται ἡ διὰ τὸ cotillon προετοιμασία.

Ἄλλὰ ποῦ εἶνε τὸ ῥόδον τοῦ Ἰονίου; Ἐβρέτος οὐδαμῶς παρουσιάσθη ὅπως ἐπιχύσῃ τὴν ποιητικὴν του δρόσον εἰς τὰς μαγευτικὰς τῶν ὁμογενῶν αἰθούσας. Μελαγχολικὸν μόνον ἀκροᾶται τῆς Ὁρεμπαχιάδος μουσικῆς ἐν τῷ πρῶνῳ του περιπάτῳ ὑπὸ τὴν δένδροστοιχίαν. Ἄλλὰ μήπως ἀνευρίσκει τις τὴν ὠραῖαν τῶν Πατρῶν κόρην Κ. . . ἢ τὴν ἄλλοτε ἐν ταῖς αἰθούσαις ἀνθοῦσαν Σ. . . Μ. . . ἢ τὴν τοῦ Βασπόρου νύμφην, ἢ τὴν Ἀγγλικὴν μορφήν μακρὰν εὐρισκόμενης δεσποινίδος;

Σιωπή!! Τὸ cotillon ἀρχεται. . . . Πανθομολογούμενον ὅτι αἱ Κυρίαὶ ὡς ἐκ συνθήματος ἐφύλαττον τὰς ὠραιώτερας τῶν ἐνδυμασίας διὰ τὸν ἀποψινὸν χορὸν ἢ κ. Τ. . . Ρ. . . εἶνε ὅλη πῦρ καὶ σίδηρος, καὶ νομιζοῖ τις ὅτι τὸ σύνθημά της εἶνε ἐμπρός εἰς τὰ ὄνορα. Δὲν παρατηρεῖται ὅμως μεγάλη διάθεσις. Καὶ εἰς τὰς 4 τὸ cotillon παύει.

Ἀναχωροῦσιν ὅλοι ἐν σώματι ἀποκοιζόντες τὰς εὐαρπτατώτερας ἐντυπώσεις ἐκ τε τῆς φιλοφροσύνης τῆς Κυρίας καὶ Κυρίου Σερπιέρη, ὡς καὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς συναναστρωφῆς.

Ἄλλὰ τὸ Ἰόνιον ῥόδον ἔλειπε!!!!

Gloria-Cassis

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ.

Με βήμα ταχύ έπαυζανόμενον κατά πάσαν στιγμήν υπό τής ώθησεως του βορείου ανέμου ανέβην καθ' όλον τὸ μήκος τὴν Δεωφόρον Πανεπιστημίου. Κάμψας τὴν παράπλευρον τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ὁδὸν, εὐρέθην πρὸ τῆς Γερμανικῆς λέσχης, ἧς τὸ ἀπλετον ᾠὴς ἀντενακλάτο ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων παραθύρων τῆς ἀπέναντι οἰκίας, ἧτις ἀνήκει εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει μας πατέρας τοῦ καθολικοῦ ποιμνίου. Οἱ ἦχοι τῆς ἐν τῇ λέσχῃ παιανίζουσης ὀρχήστρας, διερχόμενοι διὰ τῶν χαραμίδων τῶν κακῶς κεκλεισμένων παραθύρων, ἐτάραττον τὴν, καθ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐσπερινὴν προσευχὴν τῶν ἀγίων πατέρων, ἐμβάλλοντες εἰς αὐτοὺς τὸν πειρασμὸν, ὅτι παραπλεύρως ἕκαμνε τὰς ἀποκρέω χορεύον τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν αὐτῶν ποιμνιον.

Κτυπῶ τὴν θύραν· αὕτη ἀνοίγεται καὶ εὐρίσκομαι bouche-a-bouche με παχύσαρκον ὡς χοιρομήριον ὑπὲρ τῆν ἴσως ζυθοπωλείου.

— Τὸ εἰσιτήριόν σας, Κύριε. — Ἴδου αὐτό. Δώσας δὲ τὸ εἰσιτήριόν μου, διέβην πρὸ τοῦ Κερβέρου τούτου τῆς Γερμανικῆς ἐσπερίδος. Εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος δύο φρακοφορέμενοι Γερμανοὶ, φέροντες ἐπὶ τοῦ στήθους τὸ Γερμανικὸν ἔθνοςημον, ὑπεδεχοντο τοὺς προσκεκλημένους. Ἀνέβην ταχέως τὴν κλίμακα μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ εὕρω μεγαλύτεραν θερμοκρασίαν ἐντὸς τῆς αἰθούσης· μάτην· πουθενὰ φωτῆξ, καθόσον φαίνεται οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἀπόγονοι τῶν Χιλδερικών δὲν αἰσθάνονται τὸ ψῦχος εἰμὴ εἰς δέκα βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Ἐπομένως ἡ σπονδυλική μου στήλη μετεβλήθη εἰς σταλακτίτην, καθ' ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν αἴθουσαν φορῶν τὸ ἐπανωφόριόν μου.

Ἀνεμίχθην μετὰ τὸ πλῆθος ἀρχίσας νὰ ἐξετάζω τὰς ἀποτελούσας τὴν ἐσπερίδα καλλονάς. Ὅπως εὐκολυνθῶ εἰς τὸ ἔργον καὶ δώσω τὸ γέρας τῆς καλλονῆς δικαίως ἐπεχειρήσασα· διαίρεσάω τὰς κυρίας εἰς δύο, εἰς ἡμεδαπάς καὶ ἀλλοδαπάς. Ἀλλὰ μάτην, καθόσον τρεῖς ἐκ τῆς μελανοφθαλμοφυλῆς ὑπῆρχον, ἐνῶ ἡ ξανθότριχος ἐμέτρα τριακοντάδα. Ἀνακατέψας, λοιπὸν, αὐτὰς πάλιν ἕκαμα τὴν ἐπιθεώρησίν μου. Μετὰ τὸ τέλος εὐρέθην περιπεπλεγμένους, διότι ἐζήτουν ὡς ὁ Διογένης ἀνθρώπον καὶ δὲν εὕρισκον. Ὁὖ μὲν εἶπῆς, φίλτατε «Μὴ Χάνεσαι», εἶσαι πολὺ δύσκολος εἰς τὸ ζήτημα τῆς καλλονῆς.

Σοὺ ἀπαντῶ ὅτι ἐπιτίμησα νὰ πράξω, ὅπως ἡ τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ ἐπιτροπὴ πράττει, ἧτις φυλάττουσα τὸ βραβεῖον διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, ἐπαινεῖ δύο ἢ τρία ἐκ τῶν πρὸ αὐτῆς ἔργων. Καὶ οὕτως ἐπραξα. Ἐξέφρασα ἐπαινον καλλονῆς εἰς δύο, ὧν ἡ μία, δὲν θὰ τὸ φαντασθῆς ποτέ σου, ἦτο Ἑλληνίς. Τί θρίαμβος! Μεταξὺ τριᾶκοντα Βαβαροπροσίδων μία Ἑλληνίς ἐκ τῶν τριῶν νὰ ἀμφισβητῆ ἀπλοῦν ἐπαινον!! Ἄς με συγχωρήσουν οἱ καλοὶ μου φίλοι Γερμανοὶ, εἶμαι εἰλικρινής. Ἐὰν ἐγεννώμην εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σπράου ἢ τοῦ Ὀδέρου, ἴσως ἦθελον προτιμήσει τὸ ξανθότριχον χρῶμα, τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα ὡς ἴωτα, τὸ ροδοκόκκινον ἐπὶ λευκῶν ὡς χάρτης παρειῶν, ἀντὶ τοῦ μέλανος καὶ ἀστράπτουτος ὀφθαλμοῦ, τοῦ χαρίεντος καὶ συμμέτρου ἀναστήματος, καὶ τῆς διαρκούς εὐθυμίας, ἅτινα κοσμοῦν τὰς ὑπὸ τὸν καυστικὸν τῶν Ἀθηναίων ἥλιον ἀναπτυχθείσας δεσποινίδας.

Τέλος ὁ ἐπαινος ἀπενεμήθη εἰς τὴν ροδόχρουν ἐνδυμασίαν φέρουσαν Γερμανοδεσποινίδα αGem. καὶ εἰς τὴν μέλαιναν καὶ ἀπλουστάτην ἐνδυμασίαν φέρουσαν Ἑλληνοδεσποινίδα Μπρ...! Φαντάσου σχετικῶς αἱ λοιπαὶ!! Ὁὖ ἐρωτήσης, φίλτατε μὴ Χάνεσαι, διὰ τὰς toilettes· καθὲς συμφώνως μετὰ τὸ γούστὸ τοῦ καὶ μετὰ τὴν σακοῦλλά τοῦ Ἰπῆρχον στολισμοὶ ἀπὸ τοῦ ὀλοσηρικοῦ μέχρι τοῦ μπαρτζίου, καὶ ἀπὸ τοῦ χελιδονοῦρου μέχρι τοῦ καλοκαιριοῦ σάκκου. Ἡ αἴθουσα ἦτο ἀπλουστάτα διεσκευασμένη, ἡ μουσικὴ ἦτο καλῶς τοποθετημένη ἐπὶ μικροῦ ἐξώστου ἀνωθεν τῆς αἰθούσης, ἐκ τῆς ὁποίας διεκρίνοντο αἱ κεφαλαὶ τῶν μουσικῶν ὡς κολοκύνθαι τοποθετημέναι ἐπὶ ἐξώστου ἐξοχικῆς οἰκίας· καὶ ἐὰν ἐλαιοπον δύο ἢ τρία βιολία ἅτινα ἐπασχον ἐκ συμμάχης, ἡ ὀρχήστρα θὰ ἦτο εἶτι καλλιτέρα. Τὴν ἐσπερίδα ἐτίμησε κατὰ καθήκον ὁ πρέσβυς τῆς Γερμανίας κ. Ράδοθις, ὅστις μείνας δύο ἢ τρεῖς ὥρας ἀνεχώρησε, ὅπως ὑπάγῃ νὰ διαβιβάσῃ ἴσως νέας προτάσεις ἐκ μέρους τοῦ σιδηροῦ, κατὰ Τηλέγραφον, ἀρχικαγκελαρίου πρὸς τὸν γλυκυτάτον μας πρωθυπουργόν. Ἄλλ' ἀνέφερον τὰς λέξεις πρωθυπουργόν, προτάσεις!! Ἐρρέτω ἡ πολιτικὴ ὁπου ὑπάρχει διασκέδασις.

Μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἤχησε, καὶ ἀμέσως τοῦ χοροῦ διακοπέντος, ὁ κόσμος ὅλος ἐκείνος διεχύθη εἰς τὸ πλῆσιον τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ δωμάτιον καὶ εἰς τὰ μικρὰ δωμάτια τοῦ κάτω πατώματος, ὅπου ἦσαν τράπεζαι ἐστρωμέναι. Ἐκεῖ ἦτο πραγματικῶς λαμπρὰ εὐθυμία. Ἐβλεπετε καθημένους ἀνευ διακρίσεως θέσεων, τὸν ἀρχαιολόγον πλῆσιον τοῦ μουσικοῦ, καὶ τὸν ζυθοπῶλιν πλῆσιον τοῦ ζυθοπότου σχολιαστοῦ τοῦ Ὀμήρου. Ἰότης! ἀδελφότης! ἔτρωγον, ἐπινον, ἐπλήρωνον Γερμανικὰ, τὰς θέσεις των κατελάμβανον ἄλλοι, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Τέλος μετὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ γεγενησὶν ὀρχήστρα προανέκρουσε Contredanse· ὁ κόσμος διεχύθη εὐθυμότερος, ζωηρότερος, καὶ μετὰ τὰς βίνας καὶ παρειὰς ἐρυθρὰς εἰς τὴν αἴθουσαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Contredanse εἰς τὴν πλῆσιον αἴθουσαν οἱ φίλοι κκ. Χζδμ. ὁ μικρός, Ρικ. ὁ μέγας ὁ καὶ caporal artilleur, ἐχώρουν τὸ Γαλλικὸν Κανκὸν κατεχόμενοι ἀπὸ νῆφν τῆς Μπύρρας, μὴ ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἐξηυτέλιζον τοὺς δυστυχεῖς Γάλλους πρὸ τῶν νικητῶν Γερμανῶν. Μετὰ τὴν contredanse, ἐχώρουν πόλκαν καθ' ἣν αἱ Κυρίαὶ προσεκάλουν τοὺς Κυρίους. Ἦτο νόστιμον νὰ βλέπῃ τις τοὺς πολίτας τῆς Γερμανικῆς ὁμοσπονδίας, καμαρώνοντας διὰ τὴν προτίμησιν τῶν Κυριῶν. Τέλος ἤρχισε τὸ Cotillon ἄπερ διήυθνε μετὰ πολλῆς ἐπιτηδεϊότητος καὶ καλλιαισθησίας ἐξέχων κατὰ πλάτος καὶ ὕψος ὁ κ. Χ-ερ, προετοιμάσας ὠραίας φιοῦραες.

Καὶ περὶ τὴν θην ἑληξῆς ἡ ἀφελὴς αὕτη ἐσπερίς, ἧτις τόσον μοὶ ἤρεσε, ὥστε ἐτοιμάζω τὰ πόδια μου καὶ τὴν σακοῦλάν μου καὶ διὰ τὴν ἄλλην, ἧτις ἴσως δοθῇ. Ὁφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἰδιαιτέρων περιποιήσεων καὶ προσοχῆς ἔτυχον οἱ ξένοι ἐκ μέρους τῶν κυριῶν κοσμητῶρων καὶ τοῦ λοιποῦ Γερμανικοῦ κόσμου. Ἐξελθὼν τὴν θην πρωϊνὴν ὡσαν ἐδραμον ἀμέσως τροχάδην εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅπως μὴ πάθω δευτέραν ἀποκρυστάλλωσιν καθ' ὅσον τὴν πρώτην ἐλαίφ τῆς μπύρρας κατόρθωσα νὰ ἀναλύσω.

Παύων τὴν φλυαρίαν, φίλτατε «Μὴ Χάνεσαι»,

Διατελῶ ὅπως ὑμέτερος.

Βανδέβρ.